

sende os hjem og ikke kalde os ind efter Paaske.

N. C. Christensen: Det foreliggende Lovforslag bestaar jo af godt og ondt. Der er paa den ene Side Paragraffer deri, som vi alle kunde ønske at faa gennemførte, men paa den anden Side andre Paragraffer, som man i Overensstemmelse med den humane Kulturbevægelse, der mere og mere arbejder sig frem i Befolkningen, maa forkaste. Det er altsaa saaledes, at disse Goder skulde købes med et saa stort Tilbageskridt, som Indførelse af den raa Pryglestraf vilde være. Der blev ganske vist nylig af det ærede Medlem for Præstø Amts 2den Valgkreds (Anton Jensen) gjort gældende, at den foreliggende Lov afskaffer Pryglestraffen for Børn og unge Mennesker. Det er i det væsentlige urigtigt, og det viser altsaa, at ikke en Gang alle ærede Medlemmer endnu ere klare over Lovens Indhold, uagtet vi have stemt over den ved to Behandlinger. Pryglestraffen bortfalder for Børn og unge Mennesker for almindelige Forbrydelsers Vedkommende, men den fastsættes for Voldshandlinger lige over for Personer mellem 15 og 55 Aar. Ganske vist siges det, at naar vedkommende, paa den Tid Dommen afsiges, er under 18 Aar eller over 50 Aar, kan Retten, naar ikke særlig skærpende Omstændigheder foreligge, undlade at idømme Legemsstraf. Men det er dog altsaa givet, at denne ny Lov indfører Pryglestraffen for unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar. Kun i visse Tilfælde kan Dommeren undlade at benytte den, nemlig naar han skønner, at der ikke foreligger skærpende Omstændigheder.

Ved anden Behandling havde jeg Lejlighed til at gøre nogle Bemærkninger angaaende denne Lov. Jeg anførte et Par Eksempler for at vise, at man ikke var i Stand til ved Straf at forbedre de Forhold, som her er Tale om, og navnlig ikke ved en raa og barbarisk Straf som Pryglestraffen. Jeg gjorde gældende, at jeg troede mere paa den Sagkundskab, der fandtes hos Kriminalister end den, der fandtes hos mange af de Medlemmer, der have udtalt sig om denne Sag. Jeg gik ud fra, at Dommere og Fængselsfolk havde Lejlighed til at lære at kende Bøllerne netop fra deres mest menneskelige Side, naar de ikke vare under Paavirkning af berusende Drikke, medens de andre væsentlig kun kende dem, naar de træffe dem paa Gaden i beskænket Tilstand og naar de øve deres Raaheder. Og hvilket

Indtryk de da faa af disse Mennesker og fra hvilke Synspunkter de betragte dem, det have vi jo hørt, idet endog et enkelt Medlem her i Salen har tilladt sig at stemple dem som raa Dyr. Jeg mener, at vi alle skulde være enige om, at det er Mennesker som vi andre, med menneskelige Fejl og Svagheder, men ogsaa med menneskelige gode Egenskaber. Vil man undersøge, hvad Grunden har været til, at disse Mennesker ere komne saa langt ned i Samfundet, at man tror at kunne betragte dem som en Slags Skadedyr, mod hvilke man ønsker at værne sig ved saa raa og saa afskrækkende Straffe som mulig, er det allerede adskillige Gange fremhævet, at for en stor Del ligger Skylden i den mangelfulde Opdragelse, de have faaet. Netop Kriminalisterne, hvis Sagkundskab man har ladet haant om, men som have vist, at de betragte sig som Redskab ikke alene for det døde Lovens Bogstav men ogsaa for den Bedømmelse af deres Medmennesker, hvor der tages Hensyn til andet end den foreliggende Gerning, altsaa tages Hensyn til de Aarsager, der have fremkaldt Gerningen, have udtalt sig om denne Sag i en Beretning, der foreligger for Tingets ærede Medlemmer: den første Aarsberetning fra Fængselshjælpen, en Institution, der er startet af Kriminalisterne for at komme de ulykkelige Mennesker til Hjælp, der paa Grund af forfejlet Opdragelse og svag Karakter ere komne paa den forkerte Side af Livet. I Beretningens Side 9 siges der: „Disse Mennesker, og det er vistnok Størsteparten af vore Forbrydere, begaa sjælden Forbrydelser, saa længe de ere i Plads. Øjeblikket, da de igen falde tilbage til Forbrydelsen, kommer først senere, naar de ere ude af Plads. I det Øjeblik, de forlade Pladsen, tænke de i Letsindighed ikke paa Følgen.“ Og der siges et andet Sted, at det er karakter svage Mennesker, som have en god Villie, men ikke ere i Stand til at følge den. Der peges her paa to af de Aarsager, der fremkalde Forbrydere i Almindelighed og ikke mindst Bøller. Der peges paa Arbejdsløsheden. Naar disse Mennesker ere i Arbejde og have deres daglige Gerning, begaa de sjælden Forbrydelser, men naar de ere arbejdsløse, naar de blive henviste til Lediggang og altsaa ogsaa derved komme til i det urolige Liv, de føre, lettere at nyde større Kvanta af berusende Drikke, end, naar de ere i Virksomhed, er det, de udføre de forbryderiske Handlinger.

Man peger altsaa paa Arbejdsløsheden som et af de Onder, der fremkalder Bøller,